

GIANNA POLERO

MONSTER DONUTS

Met tekeningen van

SARAH HORNE

vertaald door Merel Leene

HOOFDSTUK 1

Hebbes

Het monster stonk vreselijk uit zijn bek. Waarom hadden monsters toch altijd zo'n vieze adem? Tess was nog maar tien, maar doordat ze in een familie van monsterjagers was opgegroeid had ze al heel wat stinkende monstermonden geroken, en deze sloeg echt alles.

Eigenlijk was het maar een kleintje, zag Tess. Het mormel zat op de vensterbank van het slaapkamer-
raam en had het bloemetjesgordijn voor zijn gezicht getrokken. Alleen twee brutale oogjes piepten erbovenuit. Onder de roze stof kon ze net de onderkant van zijn sliertige, schimmige lijf onderscheiden. Het veranderde steeds van vorm, deinde op en neer en wervelde in het rond.

Tess wist zeker dat dit een standaard Monster Onder Het Bed was, oftewel een MOHB. Dat soort doortrapte opdongertjes was ze al wel honderd keer tegengekomen. Het was het meest voorkomende type monster dat kinderen lastigviel. Echt gevaarlijk waren ze niet, maar ze veroorzaakten heel wat slapeloze nachten. Deze monsters waren letterlijk van schaduwen gemaakt, dus waren ze niet erg snel en al helemaal niet sterk. Daardoor was het niet moeilijk om met ze af te rekenen.

Tess stond tegen de gevel van het huis op een oude koperen regenpijp, met haar borst bij de vensterbank, en hield zich met één hand goed vast. In de andere hand had ze een potje met een zilverwit poeder erin – het beste mengsel om dit type monster mee te verdelgen. Toen ze met haar duim het dekseltje openduwde, gleed een van haar voeten weg en dwarrelde er wat poeder naar beneden.

‘Oké, schaduwkereltje. Jij bent er geweest!’ zei Tess. Maar net toen ze het potje optilde, begon in haar zak haar telefoon te bliepen. ‘Ja hoor, net nu...’ mopperde ze. Voorzichtig liet ze

het open potje in haar zak glijden en haalde de telefoon eruit.

Het was Danni, haar oudere zus.

‘Geen handig moment, Dan,’ zei ze.

‘Is alles goed?’ vroeg Danni. ‘Je bent nogal laat. Ben je al op weg naar huis?’

‘Ja. Dat wil zeggen: ik wás op weg naar huis,’ verbeterde Tess zichzelf. ‘Maar toen zag ik een МОHB in iemands huis, dus ben ik even gestopt om dat te fiksen. Ik ben zo klaar.’

‘Ben je daar nu? Hoe ben je binnengekomen?’ wilde Danni weten.

‘Eh... “binnen” is niet echt het goede woord.’ Tess wierp een blik omlaag naar de stoep.

‘Wil ik wel weten wat je daarmee bedoelt?’ vroeg Danni wantrouwig.

‘Waarschijnlijk niet. Maar dit is in elk geval geen handig moment voor een telefoongesprek,’ antwoordde Tess.

Het monstertje liet het gordijn zakken en leek elk moment bij het raam vandaan te willen zoeven.

‘Ho ho, dat gaat zomaar niet,’ mompelde ze tegen

de МОHB. 'Sorry, Dan. Ik moet gaan. Ik ben zo thuis, en dan heb ik iets interessants om je te laten zien!' Ze liet de telefoon bliksemsnel in haar zak glijden en schudde een wolkje zilverstof uit het potje.

Er klonk wat gesis en geknetter, en met een stinkende *poef!* ging het monster in rook op.

‘Eitje,’ zei Tess tegen niemand in het bijzonder, terwijl ze zich langs de regenpijp naar beneden liet zakken.

HOOFDSTUK 2

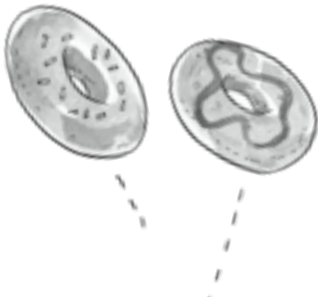
Monsters ♥ taart

Zeker drie kwartier later dan ze eigenlijk thuis had moeten komen duwde Tess de knalgele deur van Taartenjagers open, de bakkerij van haar ouders. Zodra ze naar binnen stapte, rook ze de geur van vers brood, heerlijk gebak en verse koffie.

Toen hun ouders twee jaar geleden tijdens een bijzonder gevaarlijke monsterjacht vermist waren geraakt, had Danni hun werk in de Londense bakkerij overgenomen. Tess' zus was een geboren taartenbakker, en al snel barstte het bakkerijtje bijna uit zijn voegen. Niet alleen omdat het er vol stond met de lekkerste taarten, gebakjes, koekjes en cakes die je je kon voorstellen, maar ook door alle klanten. Vaak stond er 's ochtends vroeg al een slingerende rij

Taartenjagers

croissant-liefhebbers voor de deur.

Gelukkig had Danni niet alleen talent voor het bakken van normale taarten. Ze bakte ook heel speciaal gebak. Gebak waarin véél meer bakpoeder zat dan in normale taartjes. Gebak dat monsters liet ontploffen.

Hun opa, Jim Jager, had ooit bij toeval ontdekt dat je met bakpoeder monsters kunt vernietigen. Die ontdekking deed hij ergens in de jaren vijftig, toen op een dag een vlaaivreter de bakkerij binnendrong. Omdat Jim zijn spullen niet bij de hand had, greep hij naar wat toevallig in de buurt lag. Dat had hij naar het monster gesmeten. Bij één bijzonder goed gemikte worp belandde een onverkoopbare cupcake met te veel bakpoeder erin precies in de muil van het monster. De vlaaivreter ontplofte. Jim realiseerde zich dat hij een geweldige ontdekking had gedaan.

In de twee jaar sinds de verdwijning van hun ouders hadden Tess en Danni hun moeders onderzoek naar anti-monster-gebak met hun eigen experi-

menten uitgebreid. Inmiddels hadden ze een indrukwekkende lijst opgesteld, met daarop het lievelingsgebak van bijna ieder monster. Danni was druk in de bakkerij, en Tess deed wat zij het beste kon: op monsters jagen.

Tess schoot langs een klant die juist het deksel sloot van een reusachtige doos met een massieve chocoladetaart erin. In het voorbijgaan zag ze nog net de stukken chocola – puur, melk en wit – die als ijsschotsen uit de glanzende glazuurlaag staken. De volle, zoete geur vulde haar neusgaten.

‘Kijk, dit moet je echt zien!’ Tess zwaaide met een gekleurd velletje papier naar Danni, die achter de toonbank stond. Ze plofte neer op een van de comfortabele stoelen in het zitgedeelte achter in de bakkerij. Het papiertje legde ze voor zich op tafel.

Een paar tellen later was Danni al bij haar. Ze zette een kom met nog wat restjes koekdeeg erin voor Tess neer. ‘Je hebt gelijk, dat is interessant!’ Ze veegde haar handen af aan haar schort en ging zitten.

‘Een van de kleuters heeft hem getekend: Jack,’

vertelde Tess. ‘Alweer een monster, Danni! Het lijkt wel alsof het er veel meer zijn dan anders.’

De kleine kinderen bij Tess op school meldden zich bij haar als ze door monsters werden lastiggevallen. En de afgelopen twee weken had ze heel wat monsters langs horen komen: sokkensnaaiers, huiswerkhamsteraars, badschuimers, rotzooischoppers... Het waren er zo veel dat Tess bang begon te worden dat er per ongeluk een poort naar de monsterwereld open was blijven staan en niet meer werd bewaakt.

‘En dit is een van de allerergste soorten,’ verzuchtte Danni. ‘Ieuw, wat is hij LELIJK!’

Op het papiertje was met kleurpotlood een tekening gekrabbeld van een walgelijk, dik, schimmelgroen monster met één groot geel oog midden in zijn kop. Op zijn enorme gezicht stond een brede grijns. Het was een cycloop. Het monster waaraan Tess en Danni de grootste hekel hadden.

‘Jack vertelde dat hij meneer Harris heet,’ zei Tess.

Er verscheen een frons in Danni's voorhoofd. 'Vreemde naam voor een monster. Waar heeft hij hem gezien?'

'Hij fietste afgelopen week langs Jacks huis, en vanochtend voor school zag Jack hem opnieuw,' antwoordde Tess. 'Niet te geloven dat er in de stad een cycloop rondloopt... Ik haat cycloops.'

'Je bedoelt cyclopen,' verbeterde Danni haar.

'Sie-klo-pen,' herhaalde Tess zuchtend, maar met een glimlach. 'Cycloops, cyclopen... Ze zijn allemaal walgelijk en we kunnen ze niet gauw genoeg laten ontploffen. En deze STINKT dus ook nog.'

'Waarnaar?' vroeg Danni.

Tess herhaalde wat Jack haar had verteld: 'De smerigste poep die je je kunt voorstellen, met een vleugje schimmelkaas.'

Er verschenen rimpels in Danni's neus. 'Lekker dan. Hoe weet Jack eigenlijk hoe hij heet?' Ze schoof de kom met overgebleven koekdeeg naar haar zusje toe.

'Die keer toen hij langsfietste, hoorde hij het hem zeggen. Hij riep tegen iedereen dat ze opzij moesten

gaan omdat de ongelooflijk belangrijke meneer Harris eraan kwam.'

Danni trok haar wenkbrauwen op. 'Interessant. Volgens mij heb ik inderdaad weleens gelezen dat cyclopen nogal opgeblazen types zijn.'

'O, wacht maar tot ik ze te pakken krijg. Dan worden ze pas echt opgeblazen!' Tess stond op. 'Weet je wat? Ik ga deze meteen opsporen! Pas maar op, meneer Harris. Ik kom je halen!'